

Kodolányi vendégei

1955 kora tavaszán találkoztam először Kodolányi Jánossal, e biblikusan nagyszabású, tumultuózus képzeletű, magányos, sötét és harapós íróval.

Azon a napon Várkonyi Nándor társaságában jelentem meg az író balatonakarattyai házában. Kodolányi akkoriban a Balaton mellett húzta ki a telet is. Az akarattyai faluközpontban épült, verandás, szellős nyári lakában. Tündöklő márciusi délelőtt volt. Amilyen csak a vizek partján ragyog. Napfénytől ropogott a tó tükre, a levegő, a kék ég és összes izomzatunk. Megizzadtunk az erős hatástól. Az út mentén sírtak a fák, dalamosan csörögtek az ereszek, foltokban szivárványlott a hó. Jelképesen szinte. Hiszen az író körül is azon a tavaszon enyhült meg a fagy. Még csak a Móricz Zsigmondról szóló, elfogultan izgalmas emlékirata kezdett folydogálni a *Dunántúl* című pécsi folyóiratban. Állítólag évek óta kis háztáji földjének terméséből élt. Felesége a gyümölcs- és zöldségfélékkel naponta kiült